

ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΣΧΟΛΕΣ ΤΟΥ ΦΛΑΟΥΤΟΥ

ΣΤΟ 18ον ΑΙΩΝΑ

Το φλάουτο, όργανο πνευστό, που ή καταγωγή του ανάγεται ως την άπώτερη αρχαιότητα, είχε σχηματιστεί από το 12ον αιώνα στη Δόση δυο οικογένειες: την οικογένεια των κάθετων φλάουτων με έπιστόμιο σε σχήμα ράμφους—γί' αυτό και όνομάζονταν φλάουτα με ράμφος (Flûtes à bec)—και την οικογένεια των πλάγιων φλάουτων (Flûtes traversières). Τό φλαζολέ, τό προβγκιανό γκαλουμπέ και ή ποιμενική φλογέρα αντίπροσωπεύουν άκόμη σήμερα τούς τελευταίους έπιζώντες άπογόνους τής πρώτης οικογένειας, ενώ τό πλάγιο φλάουτο—πού βλέπουμε νά τό έκθειάζουν από τό 14ο ήδη αιώνα στους στίχους των μεγάλων ποιητές σάν τό Γκυγιώμ ντε Μασώ ή τόν Ευστάθιο Ντεσάν—έξελιχθηκε στό μεγάλο φλάουτο τής σημερινής συμφωνικής όρχήστρας.

Όμως έως τά μέσα σχεδόν του 18ου αιώνα τά κάθετα φλάουτα με ράμφος είχαν μεγαλύτερη διάδοση από τά πλάγια φλάουτα και λόγω του ότι ό χειρισμός των ήταν πιο εύκολος και λόγω του άπαλου και γλυκύτατου ήχου των, χάρη στον όποϊον όνομάζονταν και γλυκόχη φλάουτα (flûtes douces). Έτσι βλέπουμε όλόκληρη τήν οικογένεια των οργάνων αυτών, άποτελούμενη από τό μικρό δξόχη φλαουτάκι, και από τά φλάουτα σοπράνο, άλτο, tenóre και μπάσο νά κατέχουν έξέχουσα θέση στην όρχήστρα του Λουλού, καθώς και στις παρτιτούρες άλλων αξιόλογων συνθετών, μέχρι και αυτού του Ίωάννη Σεβαστιανού Μπάχ.

Μά τό πλάγιο φλάουτο διέθετε δυο όπλα ισχυρότερα από τό κάθετο: τόν δυνατότερο ήχο του και τή μεγαλύτερη εύρεία που έδινε στό φλαουτίστα για δεξιοτεχνικές έκτελέσεις και για χρωματισμούς. Γι' αυτό, παρά τόν ώραϊο και αιθέριο ήχο του και τήν όποστη-ριξη των φανατικών όπαδών του, τό γλυκόχη φλάουτο έχασε σιγά-σιγά τήν παλιά του αύγλη μπροστά στον ισχυρότερο του συγγενή και αντίπαλο, τό πλάγιο φλάουτο, που από τότε, άρχισε νά παίρνει. έιτε σάν όργανο τής όρχήστρας έιτε σάν όργανο σόλο, ένα ρόλο έξ ίσου σχεδόν σημαντικό με τό ρόλο του βιολιού. Έτσι άρχισε νά δημιουργείται μία καινούρια μουσική φιλολογία άποτελούμενη από κονταότρια, συνάτες και ντιβερτιμένα για πλάγιο φλάουτο με συνοδεία κλαβι-σέν ή όρχήστρας, ή για συγκροτήματα άποτελούμενα από δυο έως πέντε φλάουτα.

Όι πρωτοπόροι τής καινούριας αυτής τέχνης του φλάουτου και οι δημιουργοί τής φιλολογίας του στάθηκαν οι Έλλοι κατά πρώτο λόγο και κατά δεύτερο οι Γερμανοί.

Στά 1707 έξεδόθη στό Παρίσι ή πρώτη μέθοδο για πλάγιο φλάουτο, γραμμένη από τό δίσσημο φλαουτί-στα τής έποχής έκείνης Ζάκ Ότετέρ. Ό πρόλογος αυτής τής έξαιρετικά αξιόλογης για τήν έποχή έκείνη με-θόδου, άρχιζε με' αυτή τή δήλωση του συγγραφέα τής: «Άφού τό πλάγιο φλάουτο είναι ένα από τά πιο εύ-χάριστα και πιο τής μόδας όργανα, έθεώρησα καθήκον μου νά γράψω αυτό τό μικρό έργο για νά ένισχύσω τήν προσπάθεια έκείνων που έπιδιόνται στη μελέτη

αυτού οργάνου». Και πραγματικά από τό δεύτερο μισό του 17ου αιώνα τό φλάουτο είχε μία καταπληκτική διάδοση στη Γαλλία. Ήταν μάλιστα τότε πολύ τής μό-δας τό νά παίζει κανείς φλάουτο ή νά ποζάρει στό πορτραίτο του κρατώντας ένα φλάουτο στό χέρι, κατά τό παράδειγμα των πριγκίπων ή των μεγαλοαστών. Βιρτουόζοι λοιπόν και συνθέτες συναγωνίζονταν με ζήλο στό νά πλουτίζουν τό ρεπερτόριο αυτού του τόσο κοσμοαγάπητου οργάνου. Έτσι βλέπουμε τούς διαση-μότερους δασκάλους τής γαλλικής σχολής του φλάου-του Μισέλ ντε λά Μπάρ, Ζάκ Ότετέρ, Ζοζέφ Μπιντέν

Φλαουτίστας του 18ου αιώνα.
(Φλάουτο με ράμφος).

ντε Μπιασμαορτιέ, Μισέλ Μπλαβέ και άλλους νά συνθέτουν διάσποια διαφόρων λογιών έργα για φλάουτο σόλο ή με συνοδεία, που γίνονταν άνάρπαστα από τους φανατικούς όπαδούς του πλάγιου φλάουτου.

Ό πρώτος μεγάλος δάσκαλος τής σχολής αυτής είναι ό Μισέλ ντε λά Μπάρ, φλαουτίστας τής βασιλικής αύλης τής Γαλλίας και τής Παρισινής Όπερας. Γεννήθηκε στό 1675 στό Παρίσι και πέθανε στην Ίβια πόλη στό 1743, άφίνοντας ένα έξαιρετικά σημαντικό συνθετικό έργο άφιερωμένο, άποκλειστικά σχεδόν στό φλάουτο (Τρία για φλάουτο, Συνάτες για φλάουτο και μπάσο και δεκατριές Σουίτες κομματιών για δυο φλάουτα χωρίς μπάσο). Ό Λά Μπάρ άνήκει άκόμη στην παλιά σχολή του φλάουτου και τά έργα του, άπ' αυτή τήν άποψη, παρουσιάζουν σημαντικό ιστορικό ένδιόφε-

ρον. Η μουσική του παρουσιάζει, προπάντων στις άρχαιες κινήσεις, μία γλυκεία μελωδική γοητεία, που δικαιώνει άπόλυτα το χαρακτήρισμό που έβωσε στο Λά Μπάρ ο σύγχρονός του διάσημος όργανίστας και συνθέτης Λουί Κλάωτ Ντακέν λέγοντας, πώς: «ό Λά Μπάρ είχε τό θαυμαστό χάρισμα να τρυφεραίνει τις ψυχές».

Στό δεύτερο μισό του 17ου αιώνας ήρθε άπό τό 'Εβρέ κι έγκαταστάθηκε στο Παρίσι ένας αξιόλογος φλαουτίστας και όμοιοπαις και συνάμα εξαιρετός κατασκευαστής ζυλώνων πνευστών όργάνων, ό 'Ιωάννης 'Οτετέρ, ήρωτης τής όνομαστής μουσικής δυναστείας τών 'Οτετέρ, που όλα τά μέλη τής στάθμης περίφημοι φλαουτίστες και γενικά παίκτης πνευστών όργάνων, στη μουσική τής βασιλικής αούλης. 'Εκείνος όμως που πραγματικά δόξασε αυτήν τή δυναστεία είναι ό Ζάκ 'Οτετέρ που έπονομάστηκε Ρωμαίος επειδή έμεινε μερικά χρόνια στην 'Ιταλία, όπου σπούδασε. Η ήμερομηνία τής γεννήσεώς του δέν είναι γνωστή: έζομοιος μονάχα πώς ήταν γιός του όμοιοπαις τής βασιλικής αούλης 'Ερρίκου 'Οτετέρ κι άδελφός του Νικόλα 'Οτετέρ εξαιρετού όμοιοπαις και φαγοκρίστου. Στά 1705 προσελήφθη κι αυτός στη μουσική τής αούλης του Λουδοβίκου 14ου και στά 1707 έξέβωσε τή μέθοδο γιά φλάουτο, που άναφάρμαε ήδη, μέ τίτλο: «Κανόνες του πλάγιου ή γερμανικού φλάουτου, του φλάουτου μέ ράμφος ή γλυκόηχου φλάουτου και του όμπου, διαιρεμένον κατά κατηγορίες». Η μέθοδος αυτή είχε τέτοια έπιτυχία, ώστε γρήγορα διαδόθηκε σ' όλη σχεδόν τήν Εύρώπη και σημείωσε πολλές έπαινετικές δόξες.

Ό Ζάκ 'Οτετέρ, ύστερα άπό μία δοξασμένη σταδιοδρομία στην αούλη τών Λουδοβίκων, 14ου και 15ου, πέθανε στο Παρίσι στά 1760 ή 1761. Άνάμεσα στα πολύαριθμα έργα του γιά φλάουτο ξεχωρίζουν κυρίως τά δύο του βιβλία μέ κομμάτια γιά φλάουτο (1708 και 1715) οι Σονάτες του γιά πλάγιο φλάουτο ή φλάουτο μέ ράμφος, βιολί και όμπου (1712) και οι τρεις του σουίτες κομμάτιών γιά δύο όδεύχα μελωδικά όργανα (πλάγιο φλάουτο, όμπου ή και άλλα), που έξεδόθησαν περί τό 1717.

Ό Ζάκ 'Οτετέρ δίνει στα κομμάτια του τή φόρμα τής σουίτας και χρησιμοποιεί τό γράψιμο γιά τρία όργανα, που τόσο συνηθίζονταν τότε. Στό λεπτό και γεμάτο χάρη ύφος του βλέπουμε συχνά τήν έπίδραση τής Ιταλικής μουσικής, που στάθηκε ή σημαντικότερη μουσική πρόφος του Γάλλου φλαουτίστα.

'Απ' όλους τούς συνθέτες—φλαουτίστες του 18ου αιώνας, μονάχα ό Ζοζέφ Μοντινι ντέ Μπουαορτιέ φαίνεται πώς έξήγητλησε όλους τούς όργανικούς συνδυασμούς όπου μπορούσε νά μετέχει μέ κύριο ρόλο τό φλάουτο.

Γεννήθηκε στο Περπιναν περί τό 1691 και πέθανε στο Παρίσι στα 1765, άφοδ δημιούργησε μ' έπιτυχία έργα σ' όλα τά μουσικά είδη. Και πραγματικά αυτός ό καταπληχτικός σέ γονιμότητα συνθέτης συναγωνίστηκε τό Ραμόν, στην περιοχή τής πεποχης—μαπαλέτο ή τής κοσμικής καντάτας, και μέ τό Μοντονβίλ στον τομέα του μοτέτου μέ μεγάλη χωροδία. Παρ' όλο που ό σύγχρονός του όμολογούσαν πως ό Μπουαορτιέ εδέν είχε τον όμοιο του στο νά γράφει όφωρία και άλλα κομμάτια, μερικοί κριτικοί τής έποχής του δέν έχγαν εύκαρία που νά μή τον πειράζουν, γιά τήν καταπληχτική εύκολία μέ τήν όποία συνθέταε, μέ στίχους σάν κι αυτός:

«Καλότuche Μπουαορτιέ που ή γόνιμή σου πέννα γεννάει κι άπό μία συλλογή κάθε μήνα γιά σένα».

Μά ό συνθέτης όχι μονάχα δέ θύμονε άπ' αυτά τά πειράγματα άλλα άντίθετα διασκεδάζε μ' αυτά, γιάτι κι ό ίδιος ήταν πνευματικός χειρομάρτης, εύχάριστος συνομιλητής και χαριτωμένος ποιητής κι οι πειραχτικοί ή χαριτολόγοι στίχοι του άκούγονταν εύχάριστα στα σαλόνια όπου συναζαζε.

Βιβρία πρέπει νά όμολογήσουμε πώς σ' ένα έργο τόσο πληθώρο και τόσο πολύμορφο ή έμπνευση κι ή κατασκευή προδίδουν συχνά τή βιαστική κή άνιση, σέ καλλιτεχνική άξία, εργασία του συνθέτη. Πρέπει όμως ν' άναγνωρίσουμε πώς ή ποιότητα τών μουσικών των ίδιων είναι εξαιρετική και πώς ή χάρη κι ή ήδονική, μπορούμε νά ποίμε, μελαγχολία που χαρακτηρίζουν τά έργα του δίνουσ' αυτά μία ξεχωριστή ποησία. Ό διάσημος μουσικόλόγος του 18ου αιώνας Ζάν-Μπενζαμέν ντέ Λά Μπόρντ, στο σύγγραμμά του «Δοκίμιο πάνω στην παλιά και τή μοντέρνα μουσική» γράφει γιά τό Μπουαορτιέ τά έξης: «Παρ' όλο που τά έργα του ξεχάστηκαν, εκείνος που θά ήθελε νά λάβει τόν κόπο νά ψάξει σ' αυτό τό πορατημένο μουσικό μεταλλείο, θά μπορούσε νά βρει πολλά κομμάτια χρυσαφίου, ικανά ν' άποτελέσουν ένα μεγάλο χρυσαφένιο βάλωσ».

'Απ' όλους όμως αυτούς τούς μεγάλους δασκάλους του φλάουτου, ό μεγαλύτερος είναι άναμφισβήτητο ό αυτόδιδάχτος φλαουτίστας Μισέλ Μπλαβε. Ό καλλιτέχνης αυτός γεννήθηκε στο Μπεζανζόν 1700, και με μορφώθηκε μουσικά μόνος του δείχνοντας άπό ένωρίς μία καταπληχτική ίδιοφωία, που τήν άφιέρωσε άποκλειστικά στη μελέτη του άγαπημένου του όργανου, του πλάγιου φλάουτου. Στά 1723 πήγε στο Παρίσι, όπου βρήκε στο πρόσωπο του πρίγκηπα ντέ Καρινιάν ένα θερμό θαυμαστή κι ίοχυρό προοτήτ. Η έπιτυχία που είχε στη γαλλική πρωτεύουσα ό Μπλαβε ήταν καταπληχτική: ό Λουί ντέ Μπουαορτιόν, κόμης του Κλερμόν, ένθουσιασάτuche τόσο σάν όκουσε αυτόν τό μεγάλο καλλιτέχνη, ώστε τον κατάφερε ν' άθήσει τον πρίγκηπα ντέ Καρινιάν και νά πάρει τή θέση του άρχιμουσικού στο όργανικό συγκρότημα που συντηρούσε στην αούλη του στο Μπερνό και τό άρβαείο του Σαιν - Ζερμάν ντέ Πρέ. Στά 1740 διορίστηκε φλαουτίστας τής 'Οπερας του Παρισίου, όπου έμεινε ως τά 1760, διατηρώντας πάντα τή θέση του στην αούλη του Κλερμόν. Πέθανε στο Παρίσι στα 1768. Ό διάσημος Γερμανός φλαουτίστας Κβάντλ θεωρούσε τον Μπλαβε σάν τό μεγαλύτερο άπ' όλους τούς φλαουτίστες τής έποχής του συμπεριλαμβανομένου κι αυτού του ίδιου. Ό Μπλαβε έκαμε καλλιτεχνικές περιόδους κι έξω άπό τή Γαλλία, φτάνοντας ως τή Ρωσία. Στην Πρωσία φιλοενηθήκε γιά λίγο άπό τόν Φρειδερίκο τό Μεγάλο, φανατικό θαυμαστή του φλάουτου κι αξιόλογο έρασιτέχνη φλαουτίστα, που μάτα προσπάθησε νά τον πείσει νά μείνει στην αούλη του. Στά έργα του, και ίδίως στις περιφημίες συνθέτες του γιά δύο φλάουτα πλάγια χωρίς μπάσο ή γιά πλάγια φλάουτα μέ μπάσο, ό Μπλαβε μάς άποκαλύπτει τήν καταπληχτική του δεξιότητα κι τή σπάνια μουσικότητα του.

'Εκτός άπό τούς μεγάλους αυτούς δασκάλους ή γαλλική σχολή του φλάουτου τής έποχής εκείνης παρουσιάζει και πολλούς άλλους αξιόλογους φλαουτίστες, όπως οι Ρεμππλέ, Ντεκοτώ, Φρεγιόν-Πονσέν, Νοντώ, Μπουαορτιν, Κορέτ και άλλους μικρότερης άξίας.

Παράλληλα μέ τή γαλλική σχολή, άνθούσε και στη Γερμανία κατά τό 18ον αιώνα, μία έπίσης αξιόλογη

σχολή φλάουτου, που δέν έφθασε όμως σέ λαμπρότητα τή γαλλική σχολή, παρ' όλη τήν ύποστήριξη που παρείχε τότε στούς φλαουτίστες ό εξαιρετικά φιλομουσός βασιλιάς τής Πρωσίας Φρειδερίκος ό 2ος. Ό βορρασμένος αυτός μονάρχης ήταν τότε ό πιο μουσικός πρίγκηπας όλης τής Εύρώπης. Ό πατέρας του Φρειδερίκος—Γουλιέλμος—ό έπονομαζόμενος «βασιλιάς λοχίας» γιά τή σκληρή πεπαρχία που επέβαλλε—του έδωσε, άπ' όταν ήταν έπτα χρονών, μιá σοβαρή μουσική μόρφωση. Έτσι ό νεαρός διάδοχος, έμαθε να παίζει κλαβεσέν, να έκτελεί τó έναρξίμο μπάσο και να έναρμονίζει τετραφώνω κοράλ. Τελικά όμως έδωσε τήν προτίμησή του στο πλάγιο φλάουτο, τήν «Πριγκηπέσσα» του, όπως τó άποκαλούσε, κι άφοσιώθηκε ίσως μελέτῃ του τόσο πολύ, ώστε όρκιζόταν, πώς αὐτή ή «Πριγκηπέσσα» στάθηκε ό μεγαλύτερος έρωτας τής ζωής του. Μελέτησε λοιπόν σοβαρά τó όργανο αυτό, έχοντας δάσκαλό του τó διάσημο Γερμανό φλαουτίστα Γιόχαν—Γιάσιμ Κβάντς, κι ή πρότῃ του ενέργεια μόλις άνέβηκε στο θρόνο ήταν να καλέσι στήν αὐλή του τόν καλό του δάσκαλο και να του δώσει μιá σημαντική θέση παλατιανοῦ μουσικοῦ. Σχετικά μέ τις σπουδές αυτές του μονάρχῃ διηγούνται τó έξης ανέκδοτο :

Κάποτε ό Φρειδερίκος, στίς πρώτες μέρες τής βασιλείας του, ήταν τότε 28 ετών, άκουσε κάποιο μαθητή τού Κβάντς να παίζει περίφημο φλάουτο. Ό μαθητής αυτός, παρ' όλο που είχε άρχισι να μελετáει φλάουτο μέ τó Κβάντς πολύ μεταγενέστερα από τó βασιλιά, έπαιζε καλύτερα άπ' αυτόν. Πειραγμένωσ λοιπόν άπ' αὐτήν τή διαπίστωση ό Φρειδερίκος ρώτησε τó δάσκαλό του :—«Ε Κβάντς, δέ μοι έξηγήσι πώς αυτός ό νεαρός παίζει καλύτερα από μένα ;—Μεγαλειότατε, του άποκρίθηκε ό Κβάντς' ή έξηγήση είναι πολύ άπλήρ' χρησιμοποιώ γι' αυτόν διαφορετικὴ μέθοδο διδασκαλίας.—Τότε πρέπει να μοι έξηγήσεις γιατί δέ μεταχειρίζεσαι τήν ίδια μέθοδο και γιά μένα ;—Α, Μεγαλειότατε, φοβάμαι πώς δέ θά τήν έγκρινετε.—Και γιατί ; Τι λογής μέθοδος είν' αὐτή ;—Ω είναι άπλουστάτη, άποκρίθηκε ό Κβάντς, όταν ό μαθητής μου έρχεται στο μάθημά του άμελέτητος, του δίνω ένα γερό ξύλο κι έτσι βάζει τά βινάτια του και μαθαίνει τó μάθημά του νεράκι Ι.—Χμ, σίγουρα Κβάντς, αὐτή ή μέθοδος είναι ή πιο πειραγματική, άποκρίθηκε γελάοντας ό Φρειδερίκος, νομίζω όμως πώς είναι προτιμότερο γιά μάς να συνεχίσουμε μέ τή συνειδησιμένη μας μέθοδο Ι...

Όταν λοιπόν ό Κβάντς έγινε μουσικός του παλατιού, συγκέντρωσε γύρωθό του τρείς εξαιρετους μουσικούς, τó βιολονίστα Μπέντα, τó Φίλιπ—Εμμάνουελ Μπάχ, που έπαιζε τσέμπαλο, και τόν άρχιμουσικό τού Φρειδερίκου Γκράουν, που διηύθυνε αυτό τó μικρό όργανικό συγκρότημα, όπου συμμετείχε κι ό ίδιος ό βασιλιάς, παίζοντας φλάουτο. Κάθε άπόγευμα λοιπόν, από τις πέντε ως τις έξι, ό Φρειδερίκος έδινε στο άνάκτορο του Σαίν—Σουί, στο Πότσαντμ, ένα κοντιότρο

φλάουτου. Ό ίδιος μάλιστα είχε συνθέσει 121 σονάτες γιά φλάουτο κι ό Κβάντς 300 κοντιότρα, ειδικά γι' αυτά τά μουσικά άπογεύματα. Ό «Άγγλος περιηγητής Μπάρνεϋ, που είχε προσκληθεί κάποτε στα άνάκτορα από τόν ίδιο τού Φρειδερίκο γιά να παρακολουθήσει μιá άπ' αυτές τις συναυλίες, έγραφε πώς ό βασιλικός αυτός βιρτουόζος είχε μεγάλη άκρίβεια στο παίξιμό του, ήχο καθαρό, λαμπρή τεχνική και έξαστερη έκτέλεση».

Άκούοντας τις σονάτες γιά φλάουτο που συνέθεσε ό βασιλιάς Φρειδερίκος, νιώθουμε μιá γοητεία που προέρχεται από τήν περίεργη διαπίστωση μιás ένδόμυχης τρυφερότητας κι ένός συναισθηματισμοῦ που δέ θά περιμένα κανείς να βρει σ' αυτόν τόν έστεμμένο φίλο του Βολταίρου και σκεπτικιστή ήρωα.

Ό δάσκαλός του Γιόχαν—Γιάσιμ Κβάντς είναι ό ίδρυτής και σημαντικότερος εκπρόσωπος τής γερμανικής σχολής του φλάουτου, και ίσως ό μεγαλύτερος φλαουτίστας όλης τής Εύρώπης στο 18ον αιώνα.

Γεννήθηκε στο Όμπερχέντεν του Άννόβερου τόν Ιανουάριο του 1697, Άρχικά χρημάτισε δημοτικός μουσικός στή Δρέσδη άργότερα πήγε στή Βιέννη όπου πήρε μαθήματα κοντραπούντου από τόν όνομαστό συνθέτη Φούξ. Όταν έξαγούρισε στή Δρέσδη μπήκε σάν μαθητής στή σχολή φλάουτου που είχε ίδρύσει στήν πόλη αὐτή ό Γάλλος φλαουτίστας Μπουφραντέν. Ύστερα ταξίδεψε στή Ρόμη, στή Λυόν, στο Παρίσι και στο Λονδίνο, όπου γνώρισε τόν Χαίντελ, και τελικά έξαγούρισε στή Γερμανία, στα 1741, όπου, καθώς είδαμε, έγκαταστάθηκε στο Πότσαντμ ως τó τέλος τής ζωής του. Πέθανε τόν Ιούλιο του 1773. Ό Κβάντς έγραψε μιá έξαιρετη μέθοδο φλάουτου, που όφησε έποχή στήν ιστορία αυτού του όργάνου, που τó τελειοποίησε μάλιστα προσθέτοντάς του ένα δεύτερο κλειδί κι έφοδιάζοντάς το μέ τó βιωτό βούλωμα που χρησιμεύει γιά τó κοϋρδισιά του. Άνάμεσα στα πολυάριθμα κι αξιόλογα έργα που έγραψε γιά τó φλάουτο ξεχωρίζουν οι έξι Ιταλικές σονάτες του «κατάλληλες, καθώς λέει στόν τίτλο τους ό ίδιος συνθέτης, να διαμορφώσουν τó γούστο και τά δάχτυλα αυτού που θέλουν να όπερικήσουν τις δυσκολίες τής έν χρήσει τεχνικής».

Στίς σονάτες αυτές ό Κβάντς υιοθετεί τή διαίρεση σε τέσσερα μέρη—Γκράβε—άντάντε, άλεμάντο, λαργκέτο, πρέστο—και προσπαθεί να πετύχει μιá στοχαστική άνάμιξη τού Ιταλικού μέ τó γαλλικό ύφος, γιατί πιστεύει πώς τó γερμανικό ύφος στή μουσική πρέπει να είναι άνάμικτα και ν' άποτελείται από ό,τι καλύτερο μπορεί να ξεδιαλέξει κανείς από τó γαλλικό και τó Ιταλικό στύλ.

Οι δυο αυτοί μεγάλοι φλαουτίστες—Κβάντς και Φρειδερίκος ό Μέγας—μαζί μέ τού Γκέοργκ Λίμπεσκιντ, Ντούλον και Σίκαρντ είναι οι μοναδικοί αξιόλογοι εκπρόσωποι τής γερμανικής σχολής του φλάουτου στο 18ον αιώνα.